

Líšnický zpravodaj

ŘÍJEN 2016

Zprávy z úřadu

čtěte na straně 1 a 2

Co se děje ve škole

čtěte na stranách 4 a 5

Pozvánka na výlet

čtěte na straně 6 - 7

V křoví to žije

První rozhovor na stranách 8 a 9

Dopravácké výročí

čtěte na dvoustraně 10 - 11

Oprava varhan

čtěte na dvoustraně 12 - 13

Fotbalová historie

čtěte na stranách 14 - 16

Paralympijské hry

čtěte na stranách 18 - 19

Líšnický festival

čtěte na stranách 20 a 3. str. obálky

Líšnický festival: Naše oblíbené „padesátky“ opět nezklamaly, nejlíp prostě pečou babičky.

Líšnický festival: I letos si naši malí zpěváci a zpěvačky vyzkoušeli zpěv na pódiu

Zveme Vás do nově otevřené nekuřácké restaurace, kde můžete ochutnat nejen produkty naší farmy upravené klasickým i moderním způsobem.

Příjemný venkovský interiér ideální pro pořádání soukromých oslav.

V letních měsících grilujeme na terase.

Rodiny s dětmi jsou u nás vítány - dětský koutek a zázemí pro nejmenší.

Restaurace Pod Farmou
telefon: 730 806 284
www.PodFarmou.cz
info@podfarmou.cz

Prvňáčkům to už začalo...

Zahájení nového školního roku v líšnické škole.

Vážení sousedé líšniční, varadovští, vandrličtí,

vítám vás na stránkách podzimního vydání našeho zpravodaje a přeji vám krásné barevné dny, které přímo lákají k výletům. Máme za sebou řadu akcí, tou největší je určitě Líšnický festival, který letos poprvé obohatilo letní kino a poněkolkáté vydatná přeháňka. I přesto vás spousta vydržela, což mne i organizátory moc těší. V sousedském setkávání jsme pokračovali například při školní svatováclavské pouti nebo u voleb do krajského zastupitelstva. Volební účast v Líšnici dosáhla 36,7%, což bylo mírně nad celorepublikovým průměrem. Po vážném volebním aktu nás

na podzim a v zimě čeká ještě několik ryze radostných a zábavných setkání, na nichž vás rádi uvítáme. Ať už to bude Hubertská mše v kostele, adventní jarmark a zdobení vánočního stromu na návsi nebo třeba tradiční školní vánoční koncert. O všech akcích vás budeme v předstihu informovat na webových stránkách a prostřednictvím našeho SMS rozhlasu.

HANA NAVRÁTILOVÁ
Starostka Líšnice

Zprávy z úřadu a z obce

CO SE U NÁS UDÁLO V LÉTĚ

VÝVAŘOVNA VE ŠKOLCE PRO DĚTI I PRO VÁS

Během letních prázdnin proběhla přestavba výdejny obědů v naší školce a její proměna na plnohodnotnou moderní vývařovnu. Ta bude nejprve sloužit k vaření obědů pro děti mateřské i základní školy a v blízké budoucnosti nabídne obědy i zájemcům z řad veřejnosti.

Původní výdejna prošla kompletní rekonstrukcí tak, aby bylo možné vyhovět všem normám a hygienickým požadavkům. Pořídili jsme nové gastro vybavení včetně konvektomatu, sporáku, velkého odsavače par a s tím spojenou vzduchotechnikou.

Nyní ještě zbývá vyřídit poslední administrativní záležitosti a pak už se těšíme na zahájení zkušebního provozu naší nové kuchyně. Jsme moc rádi, že budeme konečně moci nabídnout kvalitní, čerstvé a zdravé pokrmy nejen dětem, ale všem, kteří projeví zájem.

SILNICE POD KOSTELEM

Koncem srpna jsme také nechali kompletně zrekonstruovat silnici pod kostelem, jak jsme již delší dobu avizovali. Původní povrch byl stržen a nahrazen novým, asfaltovým, včetně obrubníků a odtokových kanálů

ků pro dešťovou vodu. Vlastníci přilehlých nemovitostí, kteří projeví zájem, si při té příležitosti nechali upravit vjezdy ke svým pozemkům. Tyto vjezdy si vlastníci hradili sami. Všechny výše uvedené akce jsme financovali z vlastních prostředků obce.

LAPOL A DEŠŤOVKA

Souběžně s výstavbou vývařovny jsme byli nuceni pořídit i tzv. lapol, což je zařízení, které zachytává odpadové tuky z kuchyň-

ského provozu. Z toho důvodu zela několik týdnů v budově školy nevzhledná díra pro kanalizační trubku z kuchyňských odpadů a výkop napříč školním hřištěm až k místu, kde je lapol zapuštěn v zemi. Když už bylo nutné vykopat jámu pro splaškovou kanalizaci, využili jsme toho a spojili to s novým vedením dešťové kanalizace, která nyní sbírá vodu z hlavní silnice před školou a odvádí ji do propustku pod hlavní silnicí a dále do potoka. Nakonec jsme nechali upravit povrch školního hřiště, které během prázdnin sloužilo jako zázemí pro veškeré stavební práce.

O CO SE SNAŽÍME TEĎ

ŠKOLA POTŘEBUJE FASÁDU

Další výzvu k podání nabídky jsme vyhlásili na vybudování nové fasády budovy naší školy. Zásadní podmínkou realizace této akce je však to, jestli se nám na ni podaří získat finanční prostředky. Proto jsme zareagovali na dotační titul, který vypsalo Ministerstvo financí na obnovu obecního majetku. Akce musí být zrealizována a profinancována ještě do prosince letošního roku. Díky tomu, že jsme se na tuto možnost připravili v předstihu, máme hotovou projektovou dokumentaci i potřebné stavební povolení. Teď už zbývá „jen“ dostat tu dotaci... Když se nám letos nepodaří uspět, budeme zařazeni

do zásobníku projektů na příští rok. Držíme si palce a pevně věříme, že se nám podaří dotaci získat a dát naší škole konečně zasloužený nový „kabát“.

VODA I BEZ PROUDU

V září se nám podařilo získat dotaci ze zvláštního fondu hejtmana ve výši 179 620 Kč na pořízení elektrocentrály do úpravny vody. O tuto mimořádnou dotaci jsme požádali na konci letošní zimy. Byla to reakce na třídení výpadek elektrického proudu, který způsobil mimo jiné i nedostupnost obecní vody. Nyní budeme moci v podobných situacích, které jsou v naší obci poměrně časté, zajistit domácnostem alespoň dodávky pitné vody.

LÍŠNICKÝ ZPRAVODAJ • Čtvrtletník, ročník 2016, číslo 3, vychází 1. 11. 2016 • Vydává Obec Líšnice, Líšnice č. p. 175, 252 10 Mníšek pod Brdy, IČ 00241440 • Příspěvky jsou přijímány průběžně na adrese zpravodaj@obeclisnice.eu, poštou nebo osobně na adrese obecního úřadu. Přetiskování jakýchkoliv článků a jejich částí je povoleno pouze se souhlasem vydavatele. Přesná pravidla pro uveřejňování příspěvků najdete na webu obce www.obeclisnice.eu/zpravodaj. Právo rozhodnout o otištění či neotištění příspěvku si vyhrazuje redakční rada. • Kontakt na příjem inzerce: na adrese mirsa@mirsa.cz • REDAKČNÍ RADA: Tomáš Fiala (šéfredaktor), Mgr. Hana Hrazdírová, Věra Hanešková, Miloslav Humhal, Zdeněk Lebl. **Tisk a grafické zpracování:** MIRSA Bohemia s.r.o. Evidenční číslo periodického tisku MK ČR E 19173. Náklad 400 ks. **Zdarma. Uzávěrka příspěvků pro další číslo je 1. 12. 2016 v 17 hodin.** Autorem článků a fotografií, pokud není uvedeno jinak, je redakce.

POKRAČUJEME V KROCENÍ DEŠTĚ

Do konce roku chceme vyřešit dešťovou kanalizaci ve spodní části obce mezi čp. 45 a 44 a dále v průchodu k cestě k dálnici (tzv. Kalouskáč). Zastupitelstvo obce rozhodlo na tuto akci vyčlenit finanční prostředky ve výši 448 440 Kč. Poslední stavební akci letošního roku bude rekonstrukce kanceláře Obecního úřadu. Místnost je v současné době napadena plísni do výšky jednoho metru a ze zdí odpadává omítka. Kancelář bude po dobu rekonstrukce přesunuta do zasedací místnosti. Je možné, že kvůli stavebním pracím budeme nuceni omezit úřední hodiny.

ŠKOLA JE PLNÁ, ALE HLEDÁME ŘEŠENÍ

Na jaře letošního roku informovala paní ředitelka naší ZŠ a MŠ zastupitelstvo o nedostatečné kapacitě budovy školy. V září 2018 již nebude kapacita školy postačovat pro přijetí všech líšnických dětí do prvního ročníku, což nechceme dopustit a aktivně hledáme řešení. Rozšíření stávající budovy školy již není možné, protože prostě není kam. Řešení navržené zastupitelkou Maš-

kovou vystavět jednu třídu na stávajícím pódiu za školou je z hlediska hygienických předpisů nerealizovatelné, nehledě k tomu, že takto získaný prostor by nepokryl potřebnou chybějící kapacitu ani ze třetiny. Nabízí se však několik dalších řešení. Prvním z nich je pronájem budovy fary a získání dotace na její rekonstrukci. S tímto plánem jsme oslovili farnost a iniciovali jednání o možnosti dlouhodobého pronájmu. Další možnou variantou je pořízení tzv. kontejnerů, které by bylo možné dočasně umístit na školní hřiště. Poslední variantou je výstavba nového pavilonu školy na obecním pozemku č. 346, který se nachází hned na začátku cesty k benzínové stanici Koloc. Financování kterékoli varianty z rozpočtu obce bohužel není reálné, takže pečlivě monitorujeme všechny dotační výzvy, které jsou a budou vypsané ať už krajem nebo některým ministerstvem a pokud bude některá podporovat jednu z variant, budeme na ni okamžitě reagovat.

Jako první se objevila výzva Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy k podávání žádostí o dotaci v rámci programu „133 310 Rozvoj výukových kapacit mateřských a základních škol zřizovaných územně samosprávnými celky v letech 2017 a 2018“. Tento program je zaměřen na prvostupňo-

vé malotřídní základní školy. Dotace je poskytována v rozmezí od dvou do třiceti milionů korun a spoluúčast žadatele je 15%. Z dotace lze postavit novou budovu školy, ale také ji vybavit nábytkem a vším potřebným. Poskytuje se na majetek, který je v plném vlastnictví obce, a nelze ji tedy využít na případnou rekonstrukci fary. Zpracovali a podali jsme komplexní žádost na výstavbu a plné vybavení nového pavilonu školy a nyní musíme čekat do února, kdy MŠMT oznámí výsledek. Mezitím tedy prověřujeme možnosti realizace zbylých zmíněných variant a stále hledáme nové. Postarat se o naše (a vaše) děti je naší prioritou.

PŘÍPRAVA NA BOJ S VODOU

V září naše obec vyhlásila dvě výzvy k podání nabídky na veřejnou zakázku malého rozsahu.

První výzva byla vyhlášena na projekt podpořený dotací z Krajského úřadu Středočeského kraje – „Protipovodňová opatření přírodě blízkým způsobem“ na vytvoření komplexní projektové dokumentace k zavedení protipovodňových opatření v okolí obce.

HANA NAVRÁTILOVÁ, starostka

Naložit a jedem!

Naše obecní četa je plně motorizovaná, neboť se rozrostla o dalšího člena, tedy spíše členku. Oficiální název této německé krasavice je Multicar m26, ale chlapi jí láskyplně přezdívají Pomejanča pro její pomerančovou barvu.

Repasovaná multikára s korbou, radlicí a ramenem je po důkladném servisování již plně schopna plnit své náročné povinnosti při obhospodařování obecní zeleně a všemožném úklidu včetně odklizení sněhu. Teď už jen, aby letos napadlo.

VÝSLEDKY VOLEB DO ZASTUPITELSTVA STŘEDOČESKÉHO KRAJE 2016

Platné hlasy	198
Volební účast	36,73%

Pořadí stran:		Počet v %
ANO 2011	47	23,73
ODS	35	17,67
TOP 09	30	15,15
STAROSTOVÉ A NEZÁVISLÍ	30	15,15
ČSSD	11	5,55
Koalice SPD a SPO	11	5,55
Česká pirátská strana	10	5,05
KSČM	8	4,04
Koalice KDU-ČSL, SZ, SNK ED	7	3,53
Svobodní a Soukromníci	4	2,02
Úsvit s Blokem proti islamizmu	3	1,51
Koruna Česká	1	0,5
NE ILEG. IMIGRACI-PEN. PRO LIDI	1	0,5
	198	100 %

Oprava rybníka

Minulou neděli se kolem našeho rybníka na návsi děly věci. Hasiči spolu s Danem Stauchem a naší obecní četou spravovali hráz, doplňovali popadané kameny, vyměnili dřevěné hrazení a vyčistili celý nátok.

Podářilo se jim vylovit betonový odpadkový koš, který tam povalil nějaký vandal. Rybník je tedy teď připraven k napuštění (pokud nám konečně pořádně zaprší) a může opět sloužit jako dominanta naší návsi, případná požární nádrž i ke zpříjemnění volného času malým rekreačním rybářům. Jak řekl Dan: „Něco tam je, i když je to jen drobotina.“

Dan Stauch a velitel hasičů Karel Mašek při instalaci nového hrazení u nátoky rybníka.

Opravená a zacelená hráz našeho rybníka.

Upozornění na TERMÍNY HONŮ do konce roku 2016

Plánované termíny honů v letošní lovecké sezóně, v katastrech obcí
ČISOVICE, KLÍNEC a LÍŠNICE:

**5. 11., 26. 11.
a 10. 12.**

**Upozorňujeme a žádáme občany,
aby v tyto dny omezili procházky
se psy a vyjíždky na koních, a to vždy**

od 8:00 do 16:00 hodin

JAN PAŘÍZEK,
Myslivecký hospodář

Zprávy ze školy

a ze školky

1

Kolik nás letos je?

V letošním školním roce 2016-2017 jsme přivítali v naší první třídě 17 prvňáčků. Stará se o ně svědomitě paní učitelka Mgr. Kamila Ehrenbergerová, která se v červnu loučila se svými páťáky a přešla právě k těm nejmenším. Aby jim nástup do školy usnadnila, připravila pro ně motivační celoroční projekt. Děti si hrají na trpaslíky a kromě toho, že se pilně učí, sbírají za splněné úkoly zlaté cihličky a diamanty a na konci roku možná najdou i poklad. Tak jim držíme palce, ať se jim to povede!

Ve škole se nyní vzdělává celkem 66 žáků a žáků v pěti ročnících. V učitelském sboru došlo jen k jedné změně na pozici paní vychovatelky, kde po Evičce Sehnalové nastoupila nová posila týmu Martina Bicanová. Ta se zároveň v dopoledních hodinách stala asistentkou pedagoga, a tak tráví ve škole doslova celý den. Jelikož jí z tváře nikdy nemizí úsměv, je sportovně založená a hlavu má plnou nápadů, velmi rychle se s dětmi spřátelila a je už ve škole doslova jako doma.

V mateřské školce je letos také úplně plno, vzdělává se v ní 28 dětí. Je nám líto, že jsme nemohli přijmout všechny líšnické děti, které k zápisu přišly a během tohoto školního

roku dovrší věku tří let. Ale máme 17 předškoláčků, tak pevně věříme, že se příští rok dostane na všechny.

Co jsme již stihli?

Naše škola i školka, tak jako každý rok, žije čilým životem i mimo vyučování. Tak jste nás mohli potkat na Líšnickém festivalu s naším tradičním dýňovým stánkem a výtvarnou dílničkou školkáčků a také na začátku října na golfu, kde proběhla Svatováclavská pouť. I přesto, že celý týden urputně přšelo, v pátek jsme nezmokli a odpoledne na nás svítlo i sluníčko. Letos se do organizace pouťových atrakcí zapojilo rekordní množství rodičů a prarodičů. Každý si připravil pro děti různorodé a kreativní disciplíny, za které se získávaly svatováclavské penízky. Děti je poté měnily v obchůdku za sladkosti a drobné odměny. Maminky, babičky i dědečkové napekli spoustu dobrot, my přidali nápoje a o celé občerstvení se staral pan Oldřich Dolejš, za což mu patří velký dík. Hlad ani žízeň určitě neměl nikdo! Paralelně s desítkou atrakcí probíhal už tradiční velký turnaj ve hře Molkky, do kterého se zapojilo neuvěřitelných 36 hrajících týmů. Vítězem se stal tým tvořený tatínkem a dcerou – Michal a Niky Effenbergerovi. Gratulujeme! Děkujeme všem, kteří

se s vervou zapojili do přípravy, realizace i večerního úklidu. Děkujeme i těm, kteří soutěžili a fandili. Sešlo se nás přes 200 a užili jsme si to opravdu všichni. Děkujeme též Golfovému klubu Líšnice za vynikající spolupráci a těšíme se napřesrok.

A co nás čeká?

V pátek 4. 11. se koná pro všechny děti MŠ a ZŠ Drakiáda u kamene. Opět zkusíme štěstí, zda náhodou nebude foukat. Za posledních několik let se nám to sice nepodařilo a draci létali jen těm nejlepšímu sprinterům, ale kdo ví? Třeba to letos vyjde. A když foukat nebude, alespoň se společně sejdeme, popovídáme si u ohně a něco dobrého si opečeme. Pilně též začínáme připravovat vánoční koncert a věříme, že si jako vloni zazpíváme se školními dětmi i někde jinde než v kostele. Určitě vystoupíme na Vánočním zdobení na návsi a možná se vypravíme i do Mníšku. V letošním roce budou mít zpívající děvčata poprvé v historii ke kožíškům jednotné sukne, které vznikají pod rukama šikovných maminek Marty Krumphanslové alias Chvadlene Madlene. Tak se přijďte podívat, jak to dětem sluší a především jak jim to zpívá. Krásný podzim vám za celou školu a školku přeje Alena Fialová

Svatováclavská pouť a turnaj v Molkký

3 7. listopadu NA GOLFU

- 1 Populární střelnice nesměla chybět ani letos.
- 2 Lukostřelba do slaměného terče vůbec není „brnkačka“.
- 3 Vzduchovka přilákala většinu kluků, ale i řadu mladých ostrostřelkyň.
- 4 Loupací soutěž o nejdelší jablečnou slupku aneb večer bude štrůdl.
- 5 Zkuste si zapamatovat barvu a pořadí 9 špuntů a pak to zopakovat.
- 6 Co s vyhranými penízky? Investovat! Pouťový krámk v neustálém v obležení.
- 7 Poznávalo se nejen čichem, ale také hmatem.
- 8 Občerstvení „u Oldy“ s pestrou nabídkou domácích dobrot.
- 9 Vyřazovací turnaj v Molkký si zahrálo 72 hráčů ve věku od 5 do 70 let.
- 10 Postupujem! Radost z vyhraného zápasu byla opravdu upřímná.

Foto: Jaroslav Volf

SVATOJANSKÉ PROUDY, báje ztracené ...

... kouzlem bílých peřejí. Čas odvál ty chvíle mládím zladené, jen vzpomínky zahřejí ... Na tato slova jsem si vzpomněl, když jsem se začátkem léta vydal na výlet, začínající ve Štěchovicích u autobusové zastávky, slibující krásnou procházku krajinou, o které se zpívalo v nejedné trampské písničce. Den rozzářený přídělím slunečních paprsků přímo vybízel k cestě pod korunami stromů a také místy v příjemném chládku. Tedy na cestu!

Vystoupil jsem z autobusu a zanořil se kolem štěchovického vodního díla do loubí zeleného chrámu. Cesta, místy dost kamenitá, vedla hned vzhůru, hned klesala až téměř na břeh řeky.

Přírodní rezervaci Kobylí dráha jsem se dostal Přírodním parkem Středních Čech, (takový název je zanesen v mapě) do osady pojmenované od roku 1967 Na Fáberce, prý na počest starého člena Vltavanu a milovníka trampů Fábery.

Pomalou jsem se přiblížil k další, mnohými legendami opředené osadě, Ztracenka. Už z dálky sem zaznívaly hlasy těch, kteří se stejně jako já rozhodli vydat stezkou podél Velké řeky – jak Vltavu kdysi nazvali trampové. Samozřejmě tu zněly kytary, jak jinak! Znamé trampské perly bylo slyšet z úst místních bardů a den se rozjásal jak školák, kterému právě začaly prázdniny. Ale nezněly

tu jen zpěv a kytary. V místním přístavišti kotvilo několik pramiček a kanoí, nebylo tedy divu, že před pultem místní „kantýny“ bylo nabito. Čas od času sem totiž také zájezdí výletní parníky ze Štěchovic.

Vstál jsem si frontu na jedno pivo a pokračoval dál. Po levé straně pode mnou tiše ševlela řeka a moje kroky se odrážely od skal, které střežily pravou stranu stezky. S chutí jsem se občas zastavil, abych se nadechl té nádhery. Tmavá hladina řeky se blýskala stříbrnými odlesky dopadajících slunečních paprsků, bylo docela horko, ale tady, ukrytý pod šapitem větví a listů, byl příjemný stín. Můj krokoměr pomalu přidával další hodnoty na svůj displej.

Opustil jsem Ztracenku a stále dosti kamenitou cestou, vinoucí se jen pár metrů od hladiny řeky, se blížil k osadě, která nese název Svatojanské proudy. To je to místo,

S Vltavou po levém boku, jednou kousek od břehu, jindy pár metrů nad hladinou, se vine stezka začínající ve Štěchovicích místy stoupající, pak zase klesající až téměř k řece. I v největším vedru je tu příjemný chládek.

kde si stříbropěnná Vltava (tedy kdysi stříbropěnná) vybírala svou častou daň na nezkušených vodácích, snažících se zdat její peřeje a kameny. Patrně nejen proto bylo rozhodnuto o regulaci toku a následně i o vybudování vodního díla. Romantika místa vzala za své jako na mnoha jiných místech, ale účel světil prostředky a z kdysi divokých vod se staly někdy až příliš klidné partie zkrocené řeky.

Chatičky a chaty (některé z nich již rozhodně nejsou jen sroubky stlučenými z bedýnek tak jako kdysi) se ukrývají ve stráních, jiné vyrostly přímo u vody a vládne tu klid. Proto se tu dá klidně projít cestičkou vedoucí osadou, směřující k více skalnaté cestě než dosud. Je třeba vystoupat mezi vyčnívajícími kameny nahoru do skal, na jednom místě dokonce projít chodbou, tvořící tunel, aby byl chodec za to odměněn pohledem na rozlévající se hladinu v blízkosti Slapské přehrady.

Tak takhle je to! Po zelené podle řeky, pak skalami nad vodou a nakonec do Třebenic na autobus. Ano, jdeme správně!

Nejznámější a také nejstarší trampská osada na levém břehu Vltavy – Ztracená naděje, známá Ztracenka. Tady už před I. světovou válkou, v bývalém vodáckém kempu pod Mravenčí skálou, vznikaly slavné melodie a písničky, a jejich ozvěna se odrážela od okolních skal. A je tomu tak i dnes. Ztracenka si zpívá – to není jen název písničky Jarky Mottla, to je i současnost této osady.

Prošel jsem tedy i touto osadou a zastavil se až těsně pod hrází z dálky svítící svou betonovou monumentálností, před sochou sv. Jana Nepomuckého, patrona všech plavců. Teď ale přede mnou byl snad nejobtížnější úsek, totiž třebenické schody. Chvillemi se mi zdálo, že nikdy neskončí – snad až v mracích. Naštěstí to nebyla pravda – končily na asfaltce vedoucí k autobusové zastávce, a tak jsem dofuněl na poslední stupeň, mohl si vydechnout a počkat na příjezd modrého autobusu, kterým jsem se

vrátil domů. Procházka nebyla delší než deset kilometrů, krásný den v krásné přírodě rozhodně stál za to. Povltavská stezka je také značená jako naučná, ale protože poslední dobou dochází k poškozování informačních tabulí a značení, je z toho někdy víc smutno. Místo toho, aby si člověk odnesl kromě hezkého pocitu z chvil strávených v přírodě i nějaké poučení a poznání, se vrací domů jen s otazníkem v očích nad podobnými činy.

Text a foto: PAVEL ŠTĚDRÝ

Pár kroků pod slapskou přehradou střeží již od roku 1722 řeku socha, sv. Jana Nepomuckého. Léty sice utrpěla, naštěstí nezůstala zapomenuta. Spolek Vltavan ji nechal zrestaurovat, takže od roku 1998 opět hlídá vody Velké řeky, a shlíží přes bujnou vegetaci dolů na hladinu.

Ne, tohle nebude článek o bohaté fauně v bujné zeleni kolem naší obce, ani stížnost na práci naší zahradnické čety (chlapci si naopak zaslouží pochvalu). Toto je článek o Křoví, tedy o Divadelní společnosti Křoví, která vznikla v Líšnici před 17 lety a od té doby secvičila a sehrála v blízkém i dalekém okolí řadu představení, na něž řada sousedů stále (a nahlas) vzpomíná a druhá řada (ta mladší) se ptá. Na četné žádosti jsme se proto zeptali sousedky a členky redakční rady Věrky Haneškové, která je zároveň aktivní členkou souboru, na to, co se s Křovím stalo. A nakonec jsme si společně vzpomínali nejen na její role.

Tvrdohlavá podkrkonošská mlynářka.

Věrko, jak ses ty vlastně dostala k divadlu?

V červnu roku 1999 jsem se přišla večer podívat k rybníku, kde nějaká parta bláznů z Líšnice a okolí (včetně Prahy) měla zahrát Jiráskovu Lucernu. Byla jsem zvědavá a hlavně překvapená, když se nás kolem rybníka sešly tři stovky diváků. Scéna na hladině rybníka, lávka na břeh, spousta tančících lesních víl, vodník na kánoji i ve vodě, no a Dan Stauch jako mlynář, který se nechtěl vzdát kouzelné lípy. To bylo neopakovatelné, říkala jsem si po páteční premiéře. Ale nechyběla jsem ani druhý den na sobotní derniéře...

Je pravda, že produkce to byla tak náročná, že bychom víc než dvě představení ani nezvládli.

Na sobotní představení se sešlo lidí ještě víc a atmosféra osvětleného rybníka se scénou byla opravdu jedinečná. Navíc po představení a zbourání kulis všichni herci a jejich kamarádi zůstali u rybníka, hrálo se a zpívalo až do brzkého rána. Vydržela jsem až

do konce a nepamatuju si, že by si druhý den někdo přišel stěžovat na hluk. Žila tím snad celá vesnice, což mi přišlo jako další zázrak. No a řekla jsem si, že s těmi lidmi, co se motali kolem Dany Radové (režisérky), bych chtěla něco dělat. Ani jsem nevěděla, že to divadlo byl happening party kamarádů, který neměl mít žádné pokračování.

To nevěděl nikdo z nás. Ale nadchlo nás to všechny tak, že jsme se rozhodli v divadle pokračovat a tak vzniklo Křoví.

Myšlenka amatérského divadla, kde si všichni navzájem hrají „křoví“ mi byla sympatická. Sama jsem na hraní nepomyslela, ale Dana mi nabídla funkci inspicientky v další hře. Dohlížela jsem za scénou na to, že všichni mají správný kostým, jsou tam,

kde mají být a mají správné rekvizity. Hrály se Dalskabáty. Spousta čertů, hříšníci tančící v obrovských kotlích, falešný farář, kterého hrál opravdový farář, živý pekelný pes, no byla to mela na scéně i v zákulisí.

Hraběnka ve hře Hajný v lese usnul.

Jenže pro tebe historický okamžik, protože...

...protože jsem dostala svoji první roli v životě. Nakukovala jsem zpoza scény a zjišťovala překlad z pekelné řeči do češtiny, aby diváci rozuměli, co říkali pekelníci. Pamatuju si to dodnes: „Kornúto kamskornúto morceč'hadry! Rohy, kams dal rohy? To je pracovní oblečení?“

V KŘOVÍ

To je pravda, ale já měl spíš na mysli jinou a nečekanou roli.

Stalo se, že den před derniérou Dalskabátů jsem slavila narozeniny a moji povedení kamarádčiči z divadla mi dali opravdový dar. Dostala jsem kostým hamizné mlynářky, kterou normálně hrála paní ředitelka Čiháková v alternaci s Máriou Novákovou. Ke kostýmu mi přidali scénář s vyznačenými replikami mlynářky a dodali jen něco jako: Tak všechno nejlepší, zítra to hraješ ty. Text jsem se učila v autě cestou do divadla. Součástí kostýmu byl i váček plný dukátů, který měla mlynářka přichycený k podvazku a při jednom pěveckém čísle s ním rozšafně pohazovala. Já to rozbalila trochu víc, ten těžký váček se utrhнул a velkým obloukem přeletěl z jeviště až do klína pána v šesté řadě.

Ale zkouškou jsi prošla a jako mlynářka ses osvědčila.

Asi ano, protože pak přišla Tvrdohlavá žena aneb zamilovaný školní mládenec (2002), kde jsem měla roli zabeđené krkonošské mlynářky. Tam už bylo textu opravdu dost a já se učila, kde se dalo, nejčastěji v koupel-

ně, protože jediné tam byl trochu klid. Mlynářčina oblíbená nadávka „I ty bídný větrníku“ už doháněla moje děti k nepřičetnosti. Tahle hra byla ale zlomová pro celé Křoví. Zaplnili jsme ji totiž vlastními písničkami, které si diváci po představeních stále častěji vytleskávali, a tak jsme často místo klaněcích děkovaček měli zpívací a představení se protahovala o půl hodiny.

TO ŽIJE

A s F&K je hraje dodnes, protože lidi si je zpívají s námi.

Vždyť Fotr & kolektiv pod vedením Vaška Maška vznikl jako hudební sekce Křoví.

Současná sestava Křoví: zleva Filip Hrubý, Petr Šusta, Tom Fiala, Kačka Šmejcová, Jirka Hladovec, Věra Hanešková

V další hře Hajný v lese usnul (2004) bylo písniček ještě víc, kapela se rozrostla a všichni její členové dokonce vystupovali v rolích pytláků. Na Hajném bylo vůbec úžasné to, že tam hrálo snad 16 lidí a v několika rolích. Já jsem se dělila o tři role s tvojí ženou, což se dalo zvládnout. Na derniéře byla už Ála opravdu v hodně pozeňnaném stavu a hrát nemohla, takže jsem všechny tři role musela hrát sama. Docházelo tam k situacím, kdy jsem opouštěla scénu z jedné strany coby pytlácká manželka v zástěře a zároveň se na ni měla vracet z druhé strany jako hraběnka v kostýmku a klobouku s pérem. Tahle hra byla navíc zvláštní tím, že ji napsal Vlasta Burian s E. A. Longenem, což byl vzdálený příbuzný mého líšnického souseda, pana Breyera.

Po Hajném se aktivní část Křoví trochu obměnila a s ní i repertoár

Křovákům se začaly rodit děti, přibývat práce, školy, a do dalších dvou her nás šlo pět, samozřejmě pod vedením Dany. Od klasických vesnických „Tylovek“ jsme se posunuli ke komornějším hrám Ivana Krause. Nejprve poetický Poker bez esa o životě pařížských

svobodných bezdomovců a pak záletnický Víkend. Pro mě osobně to byl velký skok, protože jsem se musela naučit hrát přirozeněji a civilněji. Pro všechny to byla trochu zkouška, ale publikum nás přijalo a na divadelní přehlídce v Sadské jsme dostali ocenění za hudbu a režii.

Tvůj největší majstrštyk byla ale role Claude, tedy zatím.

Byla a nejspíš už zůstane. Francouzská hra Na útěku a moje role starší dámy na útěku

před světem, který ji chce vnutit, že stárne. Nejkrásnější role, kterou jsem zatím hrála. Ale byla to opravdu kláda, protože v téhle hře vystupují jen dvě herečky, které navíc neslezou ze scény až do konce. Ale ta role mi fakt sedla a v Sadské jsem za ni dostala hereckou cenu. Ocenění si ale odnesla i Dana za režii a Lenka Pavlas, moje herecká partnerka.

Pomalou se dostáváme k tomu, kvůli čemu jsem přišel...

Co se děje v Křoví teď, já vím. Tak teď, resp. 22. 10. máme před sebou derniéru hry Tři prasátka a my čtyři. Z názvu je patrné, že jde o pohádku pro děti, kterou ale Dana spolu s naší křováckou líhni překopali tak, aby to byla zábava pro děti i jejich rodiče. Vymýšleli, psali, zkoušeli a hráli jsme si s tím déle než rok a ta cesta byla stejně důležitá jako výsledek. Děti předtím nikdy nehrály, na začátku jen šeptaly a styděly se před sebou i před námi. Za ten rok udělaly obrovský skok nejen herečky, ale v komunikaci vůbec. A i my starší jsme se od nich hodně naučili. No a taky nám nějak vyrostli z rolí i z kostýmů. Přijďte za týden do Radotína a uvidíte sami.

Prasátka ale nejsou vaše první hra s dětmi a pro děti, ne?

Děti hrály v našich hrách už od začátku, ale byl to spíš způsob, jak zabavit mrňouse, které jsme dostali s sebou na zkoušku na hlídání. Takže například jeden malý roztomilý čertík z Dalskabátů je dnes třídní učitelkou jednoho z našich prasátek. První hra, kde měly děti své role, byla Werichova Královna koloběžka I., kterou jsme hráli před 3 lety.

Zpátky k současnosti. Co tedy teď chystáte?

V současné době pilně zkoušíme autorskou hru křováka Jirky Hladovce v režii Dany, která (tedy ta hra) je ale založená na známém příběhu Strakonického dudáka. Náš příběh je ale současný a troufám si tvrdit, že velice aktuální. Snažíme se, co to jde, abychom zvládli v prosinci premiéru v Kulturním středisku Koruna v Radotíně, které se stalo novým domovem Křoví potom, co spadlo mníšecké kino. Je tam krásný sál a my jsme moc rádi, že tam můžeme působit.

Věrko, poslední otázka je osobní. Co ti dalo divadlo?

Než jsem ho začala dělat, vůbec jsem si nedovedla představit, jak mi změní život. Divadlo mě obohatilo o celoživotní přátele. Dalo mi ohromnou spoustu zážitků, zábavy a smíchu. Dalo mi i náplň téměř každého víkendu. A jednu věc si uvědomuju až teď, kdy už mám svůj věk. Díky divadlu snad nebudu tak rychle blbnout. Musím se neustále učit texty, pamatovat si je, na jevišti sledovat ostatní a reagovat bezprostředně na to, co řeknou, protože zdaleka ne všechno je ve scénáři. Dělejte divadlo, protože to udržuje vaši hlavu zaměstnanou a fit. Jsem naprosto přesvědčená o tom, že je to lepší než sudoku.

**Ptal se TOM FIALA,
foto: archiv DS Křoví**

VÝROČÍ 20 LET integrace PID na Mníšecku

Regionální den Pražské integrované dopravy (PID) v Mníšku pod Brdy, který se uskutečnil v sobotu 18. června 2016, připomněl 20. výročí zavedení Pražské integrované dopravy do našeho regionu. Oslavy se soustředily především na mníšeckém náměstí F. X. Svobody, kde hlavním tahákem dne byly jízdy historickými autobusy, dále zde probíhal doprovodný program zaměřený jak na dospělé, tak na dětské návštěvníky.

Možnost povořit se zdarma starými autobusy na lince do Prahy a zpět využilo velké množství návštěvníků, autobusy byly celý den plně obsazeny. Největší pozornost asi vzbuzovaly Škoda 706 RTO s vlekem Jelcz a tahač Liaz s návěsem NO80. Jiné linky jezdily kratší tratě v okolí Mníšku pod Brdy: do Kytína, Stříbrné Lhoty, barokního areálu Skalka či k mníšeckému nádraží, odkud bylo možno svést se historickým vlakem, vypraveným z Prahy a následně pendlujícím na trase Čisovice – Dobříš. Jízda historickým vlakem už ale zadarmo nebyla, stejně jako jízda historickým cyklobusem z dobřichovického nádraží do Kytína, který posílil běžnou cyklobusovou linku. Kdo se nechtěl vozit, mohl dát přednost naleštěným autobusům, které byly na náměstí a v předzámčí přistaveny všem na obdiv, nebo si třeba na stánku BE-SIPu pomocí speciálních brýlí vyzkoušet jak člověk vnímá okolí po požití alkoholu či drog. Oněch 20 let zajišťuje autobusovou dopravu v našem regionu na drtivé většině linek dopravce Martin Uher, proto bylo součástí doprovodného programu také poděkování řidičům autobusů, kteří pracují u společnosti Martin Uher celých 20 let, formou pamětních certifikátů a drobných darů.

Před dvaceti lety, kdy se Mníšek pod Brdy s přilehlým okolím zapojil do systému (PID), se zde výrazně zlepšilo autobusové spojení do Prahy a z Prahy. Jak jsem již zmínil, po celou dobu zajišťuje autobusové linky firma Martina Uhra, který v březnu 1996 vyhrál výběrové řízení, organizované tehdy nedávno vzniklou příspěvkovou organizací hlavního města Prahy ROPID, pro obsluhu mníšeckého regionu. Již předtím bylo v první etapě rozšiřování pražské dopravy za hranici hlavního města takovou první vlašťovkou zavedení autobusové linky č. 360 ze Smíchovského nádraží do Jíloviště a Trnové. Linka začala jezdit 18. září 1995 a většina spojů končila v Jílovišti, do Trnové zajížděly pouze vybrané spoje ve špičce.

Velkou hybatelkou rozvoje dopravy v regionu Mníšecka se stala tehdejší starostka Jíloviště RNDr. Marie Ulbrichová, která měla zásluhu právě na zavedení linky č. 360. V září 1995 zahájily i další obce Mníšeckého regionu jednání s ROPIDem o rozšíření PID do celého regionu.

Rozšíření bylo naplánováno na 1. července 1996 a ROPID ve spolupráci s obcemi naprojektoval celkem osm linek; čtyři páteřní (č. 317, 321, 330 a 338) a čtyři místní (č. 318,

320, 322 a 360). Trasy páteřních linek byly naplánovány do Prahy po rychlostní silnici R4, zatímco místní po okružní trase se zajištěním do Zbraslavi.

První červencový den roku 1996 se linky skutečně rozjely. Jenom linka č. 320, původně uvažovaná jako školní, byla realizována až o dva roky později a v úplně jiné trase. Autobusy pana Uhra začaly od počátku jezdit pravidelně a bez zpoždění, což v té době nebylo v našem regionu zvykem a někteří cestující z toho prý byli šokováni. Za dvě desetiletí prošel dopravní systém několika změnami a došlo ke zjednodušení linkového vedení. Z původních osmi plánovaných linek, které měli zajišťovat dopravu mezi Prahou a Mníškem pod Brdy, nyní jezdí jenom čtyři. Přibýly ale linky regionální, které nezajíždějí do Prahy a které jsou v přestupních bodech navázány na linky páteřní nebo železniční. V současné chvíli je v Mníšeckém regionu v rámci PID provozováno 11 autobusových linek, z toho deset linek provozuje dopravce Martin Uher a jednu linku dopravce Arriva Střední Čechy.

Pokud by vás zajímaly detailnější informace, doporučuji vám publikaci „20 let integrace PID Mníšek pod Brdy a okolí 1996-2016“, vydanou k letošnímu výročí. Publikace podrobně mapuje posledních dvacet let integrace a obsahuje bohatý obrazový materiál. Podle mých informací by měla být k dispozici v Městské knihovně v Mníšku pod Brdy a je zdarma.

Mníšecko před integrací PID

Historie autobusové dopravy v našem regionu sahá ještě mnohem dále. Pojdme se ve druhé části článku podívat, jak se zde autobusová doprava postupně vyvíjela až do současného stavu.

Roku 1927 byla zahájena řádná doprava na trase Dobříš – Praha, to koncesi k provozování této živnosti obdržel Jaroslav Tichota. Posléze následovali další dopravci: František Bajer provozoval autobusy na trati Mníšek pod Brdy – Dobříš – Zbraslav – Praha, František Chýla trasu Dobříš – Praha. V roce 1931 zahájila činnost polostátní společnost Jihočeské podniky pro automobilovou dopravu (JAS) a o rok později jí byla udělena licence na pravidelné tratě. JAS obsluhovaly primárně jižní Čechy a okresní

města v této lokalitě, ze kterých zajišťovaly spojení do Prahy. Na trase Písek – Praha zastavovaly autobusy JASu pouze v Dobříši a Mníšku pod Brdy. Soukromí dopravci těžili především z velkého zájmu cestujících o jízdy za rekreací do nedalekého okolí Prahy.

Z dobového jízdního řádu z roku 1931 dopravce Františka Chýly se dozvídáme, že v pracovní dny bylo obousměrně vypravováno pět spojů a navíc v sobotu (v té době byla sobota pracovním dnem) ve směru z Prahy ještě další dva spoje. V neděli a ve svátky bylo vypravováno obousměrně devět spojů. Nejbližší stanicí nám byla Řitka, stanice Líšnice, resp. Varadov v tomto roce ještě neexistovala. Cesta z Řitky na Smíchov trvala podle jízdního řádu 50 minut a stála 10 Kč. Nakolik byl jízdní řád dodržován, si můžeme udělat představu ze stížností, které se na Františka Chýlu scházely u Městské rady v Dobříši. Cestující si stěžovali na to, že autobusy jezdí v sobotu přeplněné, jízdní řády se nedodržují a jezdí se nepravidelně, dle toho kolik lidí se na nástupišti sejde, autobusy mívajíc rozbítá okna, majitel nemá řádných garáží a vozy nechává přes noc stát v ulicích města a krom toho dochází k závažnému předjíždění vozů na trati. To potvrzují i osobní vzpomínky líšnického řídicího učitele Jaromíra Toboly, který vzpomíná: „Dopravu obstarával pan Chýla se svými několika obstarožními autobusy, které už toho hodně pamatovaly. Pamatuji se na ohromné návaly do těchto škatulí. Stará paní Chýlová stála u dveří, vybírala jízdné a když byl autobus náležitě přeplněný, zatlačila posledního cestujícího dovnitř, zapráskla za ním dveře a autobus se vydal ke svému cíli.“

Za druhé světové války nastal velký nedostatek pneumatik a pohonných hmot. Doprava byla přizpůsobena válečným potřebám a byly zaváděny především dělnické spoje. Po válce byl vozový park v dezolátním stavu. Pravidelná doprava na trase Dobříš – Praha byla údajně obnovena již 31. května 1945 a měl ji provozovat pan Chýla zaplachtenými nákladními vozy, vybavenými sedačkami. Po komunistickém Vítězném únoru byla ale veškerá pravidelná autodoprava znárodněna a znárodnovacím zákonem byl zřízen národní podnik ČSAD, který převzal veškerý vozový park v našem státě a v následujících desetiletích se stal monopolním autobusovým dopravcem v zemi.

V období let 1949 – 1963 procházel podnik ČSAD řadou organizačních změn, než se ustálilo jeho řízení Krajskými národními výbory (KNV), takže v našem regionu nesl později oficiální název národní podnik ČSAD KNV Praha. Trasa linky zůstala stejná,

jenom v jízdních řádech byla označována v opačném pořadí měst, tzn. Praha – Dobříš. Dopravu zajišťoval dopravní závod Praha – Smíchov a výchozí stanicí bylo autobusové nádraží Praha – Smíchov v Nádražní ulici, které disponovalo plochou 3000 m² (dnes na tomto místě parkují kamiony). Autobusové nádraží bylo slavnostně otevřeno již 13. září 1947 a původně ho provozovaly Československé státní dráhy (ČSD). V roce 1960 byla zavedena autobusová linka z Prahy – Florence k příbramským uranovým dolům, která přepravovala přednostně zaměstnance dolů. Linka byla provozována do roku 1987 a počet spojů se přizpůsoboval potřebám uranových dolů. Podle pamětníků již v šedesátých letech minulého století projížděla naší obcí školní autobusová linka ČSAD. V roce 1978 se snad poprvé v autobusovém jízdním řádu objevuje linka Praha – Klínek – Řitka/Čisovice. Ještě v loňském roce byl na návsi na plechové boudě čekárny k vidění kulatý zastávkový označnick s logem ČSAD. Dne 2. listopadu 1985 byl zahájen provoz metra linky B a výchozí stanice na autobuso-

vé lince Praha – Dobříš byla přemístěna asi o 1,5 km směrem do centra, na nově vybudované autobusové nádraží „Na Knížecí“ u stanice metra Moskevská (dnes Anděl). Po sametové revoluci přichází změna politických, společenských a hospodářských poměrů v zemi. Ke konci roku 1990 dochází k transformaci jednotlivých dopravních závodů na státní podniky a ze smíchovského závodu vzniká státní podnik ČSAD Praha – západ, který nadále zajišťoval dopravní obslužnost na našich autobusových linkách.

Posléze se v našem regionu začínali objevovat i soukromí dopravci, kteří se snažili státnímu ČSAD přebírat cestující. Od 23. května 1993 začal příbramský dopravce Luděk

Šálek – Cup Tour, provozující dálkovou linku Příbram – Praha, zastavovat obousměrně v Jílovišti a od 3. října 1993 přichází na trasu Praha – Dobříš další soukromý dopravce – společnost Hotliner. Ta je zastávkovou linkou, její jízdné je levnější než ČSAD i Cup Tour a jezdí v těsném sledu se státní ČSAD. Dopravce Hotliner přinesl i výhodné časové jízdenky pro školní mládež a studenty a zavedl výhodnou časovou jízdenku pro 10, 20 či 50 jízd v určitém úseku s platností tří měsíců. S pravidelností, s jakou byly vyvěšovány jeho zastávkové jízdní řády, byly také strhávány.

Začátkem roku 1994 dochází v důsledku ekonomické ztrátovosti spojů a zostřené konkurenčního boje dopravců na trase Praha – Dobříš k rušení některých spojů ČSAD, Cup Tour už nezastavuje v ranní špičce, protože jsou autobusy naplněny již z Příbrami, a společnost Hotliner přestává jezdit úplně. Problémy s autobusovou dopravou se začínají stupňovat a k 30. červnu 1995 ukončuje veškerou činnost v našem regionu i státní podnik ČSAD. Proto je obcemi

Mníšeckého regionu následně zajištěn soukromý dopravce JUDr. Jan Hofmann Č.S.A.D. Klíčov. Zpočátku funguje nová autobusová obsluha v regionu jak má, ale již po několika týdnech přicházejí problémy. Dochází k častému vynechávání spojů, autobusy jezdí nepravidelně a řidiči prý ani nevědí kudy mají jezdit. Přes usilovnou koordinaci mezi obcemi se už služby dopravce dr. Hofmana nezlepšily, ke zlepšení došlo až 1. července 1996 zapojením Mníšecka do systému PID. Tím už se ale dostáváme zpět k první části tohoto článku.

JAROSLAV VOLF
foto: archiv autora

OPRAVA VARHAN V KOSTELE VŠECH SVATÝCH V LÍŠNICI

Asi každý člověk má hudbu v kostele podvědomě spojenou se zvukem varhan. Z dostupných dokumentů víme, že v líšnickém kostele znějí tóny varhan již více než 250 let. Za tuto dlouhou dobu se vystřídal na zdejších kůru nejméně tři nástroje.

Nejstarší z nich byly maličké varhánky – tzv. pozitiv z 1. poloviny 18. století. Ten byl na konci 18. století nahrazen většími varhanami. V průběhu 19. a na počátku 20. století se v souvislosti s rychlým rozvojem technic-

kých oborů prosadily i do varhanářství nové technologie a postupy. I požadavky na zvuk varhan se postupně proměnily a staré nástroje se ve světle nových možností zdály jako zastaralé a nevhodné. Starší varhany se

tak buď přestavěly, pokud byly solidní konstrukce, nebo se jednoduše vyhodily a nahradily nástrojem novým – moderním. Často k této výměně přispěl i jejich špatný stav v důsledku přirozeného stárnutí stroje a poškození červotočem. Tak tomu bylo i ve zdejších kostele. Staré varhany vypověděly službu a tak byly opatřeny nové. Nebylo to nikterak jednoduché, protože ekonomické možnosti farnosti byly omezené a na stavbu nového nástroje nebyly prostředky.

Přesto se zdejšímu duchovnímu správci podařilo obstarat téměř nové varhany. Původně byly zamýšleny jako tzv. salonní varhany, svůj definitivní domov získaly až na zdejší kruktě. Postavil je v r. 1900 pražský varhanář Josef Hubička, mají jeden manuál a pedál, 7 rejstříků a celkem 405 píšťal.

Po válce cínové píšťaly vystřídaly zinkové

Za první světové války byly z varhan pro účely zbrojní výroby vyjmuty průčelní cínové píšťaly. Touto rekvizicí nařízenou rakousko-uherským ministerstvem války byly

Oprava varhan začne letos po „dušičkách“. Nástroj bude rozebrán, větší část bude odvezena do dílny varhanáře, kde projde během zimních měsíců renovací. Práce by měly být dokončeny v květnu příštího roku. Odborný dohled nad opravou bude vykonávat organolog Arcidiecéze pražské.

postiženy všechny varhany zhotovené po r. 1850, bohužel tedy i zdejší nástroj. Píšťaly byly doplněny při opravě nástroje po válce, z finančních důvodů však již ne z cínu, ale z mnohem levnějšího ale zvukově méně vhodného materiálu – ze zinku.

Poslední oprava nástroje se uskutečnila před cca 20 lety. V současné době nejsou varhany v dobrém technickém stavu. Aktivní červotoč hoduje intenzivně ve všech částech nástroje a postupně likviduje nejen dřevěné píšťaly, ale i srdce varhan – vzdušnici, která rozvádí vzduch ke všem píšťalám.

Nástroj je zanesen nečistotami a řada součástek je za hranou životnosti a nefunkční. Varhanní motor, který čerpá vzduch do měchů, je starší hlučné konstrukce a je proto umístěn na půdě. Zde v létě nasává horký a suchý vzduch, který posléze vhání do varhan, kterým hrozí poškození akutní (praskliny dřeva) i dlouhodobě v podobě výrazně kratší životnosti jemných a citlivých komponent pneumatické traktury.

Současný stav varhan tak volá po nápravě, neboť jakékoliv odložení znamená citelné a zbytečné zvyšování nákladů na jejich nutnou opravu.

Cílem zásahu je zastavit další degradaci varhan a celý nástroj opravit tak, aby mohl sloužit dalším generacím. Předpokladem pro tuto službu je samozřejmě základní průběžná údržba, na kterou je třeba pamatovat podobně jako u každého jiného stroje, např. u auta.

Po dušičkách do opravy

Práce se ujme varhanář Filip Turchich z Horoměřic u Prahy, jehož nabídka byla farností vybrána jako nejvýhodnější. Celkové náklady na opravu jsou 169 000 Kč. Předmětem prací je vyčištění celého nástroje, konzervace všech dřevěných částí proti červotoči, oprava a zpřístupnění regulačních míst traktury, vyčištění a oprava traktury a vzdušnic včetně konzervace, renovace klaviatury, pedálnice, manubrií, spojek a kolektivů, oprava poškozených píšťal, pořízení zánovního varhanního motoru a jeho umístění na kůru kostela

a připojení na stávající vzduchovou soustavu, oprava lokálních závad na vzduchové soustavě, vyrovnání intonace, regulace a naladění celého nástroje.

ŠTĚPÁN SVOBODA
organolog Arcidiecéze pražské
Foto našich varhan:
www.varhany.net

Vzpomínky na fotbal v Líšnici

Antonín Rákosník, organizátor fotbalu v Líšnici, má dochované fotografie líšnických fotbalistů z let 1933, 1941, 1959 a 1971. Domluvili jsme se, že o minulosti fotbalu v Líšnici se podělíme s Vámi čtenáři. Na fotografiích uvedená příjmení hráčů jsem doplnil o jména, rok narození a bydliště. Přes pomoc pamětníků Josefa Lišky z Řitky, Antonína Ejema z Líšnice, Antonína Rákosníka ze Zbraslavi a Karla Pojera z Prahy se to u všech nepovedlo. V článku pro zjednodušení používaný název Sportovní klub Líšnice (SKL) se v čase měnil.

První písemná zmínka pochází z roku 1927. V Památníku Sboru dobrovolných hasičů v Líšnici a obci Líšnice uvádí František Příbík ve výčtu místních spolků sportovní klub založený v roce 1924, který má 23 členů.

kosti golfového hřiště, které od roku 1928 provozoval Golfový klub Líšnice. 31. 10. 1944 se obecní zastupitelstvo usneslo pronajmout část pastviny fotbalistům na dobu jednoho roku, od 1. 1. 1945, s tím, že se o spoluzívaní

Fotografie zachycuje I. B mužstvo z roku 1933. Zleva Král Oldřich (1906), Řitka; Stronček Rudolf, Praha-Vršovice; Hájek K.; Kolka; Bestahovský V.; Král A.; Peci; Stronček; Antoš Jar.; klečící: Stuchlík František (1908), Líšnice 22; Kříž Josef (1909), Líšnice 47; Lebl V.

Klub ve svých začátcích neměl vlastní hřiště. Fotbal je vzpomínán v jižní části vsi na tzv. „Majerové strouze“, také pod severním okrajem lesa, poblíž prvních lesních chat, v místě chataři pojmenovaném „Old Kondor“.

V roce 1932 za starosty Františka Zamrazila obecní zastupitelstvo nabídlo fotbalovému klubu pro zřízení hřiště místo na průhonu nad vsí, nebo pod Řitkou. Vybrán byl pozemek za hřbitovem. Od roku 1933 do roku 1944 se zde konala řada fotbalových utkání. Každé se vyznačovalo vysokou návštěvností, klub měl značný počet fanoušků. Ze zápisů obecního zastupitelstva z roku 1935 vyplývá, že vysoká návštěvnost a z ní plynoucí příjem byl důvodem, že obec nesnížila fotbalistům poplatky z hřiště.

Dopady míče na okolní obdělávaná pole a také určitá bezohlednost návštěvníků vyvolaly nevoli okolních majitelů pozemků. Uvažovalo se o oplocení. V dubnu 1944 přišli členové sportovního klubu s návrhem, přemístit hřiště na obecní pastvinu na Korýtkách do blíž-

a pěstování hry na pastvině dohodnou s golfovým klubem. 28. 1. 1945 proběhlo jednání obecního zastupitelstva, SKL a GKL. Po kompromisní dohodě, pochopitelně s ohledem na průběh 2. světové války, začali fotbalisté nové působiště připravovat.

V obecní kronice je následující záznam: „5. srpna 1945. Slavnostní otevření nového hřiště Sport. klubu Líšnice (SK Líšnice) na Korýtkách. Pan Frant. Stříbrný ze Všenor, nájemce zdejší honitby, provedl čestný výkop a věnoval zdejší škole 110 q koksu.“

Golfisté fotbal v blízkosti jejich hřiště přímo nesnášeli. V publikaci GOLFOVÝ KLUB LÍŠNICE vydané v roce 2013 jsou autentické záznamy.

Koncem roku 1945 se místní národní výbor musel zabývat žádostmi SKL a GKL o pronájem pastviny na další období. Na 6. 1. 1946 svolal předseda MNV František Pánek schůzi, na které 9 členů výboru za přítomnosti funkcionářů GKL a SKL projednalo pronájem hřiště na Korýtkách. Prezident GKL JUDr. Prokop Sedlák přečetl návrh dohody, ve které se GKL zavazuje k ročnímu nájemnému 2 000 Kč, příspěvku 2 000 Kč na pomník Ludvíku Vaňkovi a SKL jako pomoc na výdaje s přemístěním hřiště 2 000 Kč. Mimo to převezme GKL placení nájemného z pozemku pro nové hřiště SKL. GKL vyslovuje souhlas s tím, že SKL může zatím, než bude mít nové hřiště, hrát na Korýtkách, nejdéle však do 31. 8. 1946. Zá-

Na fotografii z roku 1941 je I.A mužstvo. Je pravděpodobně posledním manšaftem, který hrál na hřišti za hřbitovem. Někteří hráči se dočkali slavnostního výkopu na Korýtkách. Zleva: Šedivý J., Nová Ves; Antoš Jiří, Líšnice; Sejk Jaroslav, Všenory; Smolík, Praha; Hájek Josef, Praha; Neuburger František, Čisovice; Štěpař Josef, Čisovice; Dvořák Antonín, Všenory; Král Oldřich (1906), Řitka; klečící: Čipera Antonín, Horní Mokropsy; Vanžura Miloslav, Všenory; Matys, Praha

S. K. Líšnice 1970-1971, I.A mužstvo, které vybojovalo postup do III. třídy: Antoš Jiří, trenér Líšnice 9; Krňanský Zbyšek; Mudr Josef, Řitka; Rychlík Václav, Řitka; Kůrka Jaroslav; Goliáš Jiří, Klínec; Soukup Vladimír, Líšnice; Rákosník Josef (1942), samaritán, Líšnice 30; klečící: Němec Miroslav, vlajkonoš; Filípek Josef, Řitka; Novák Jaroslav (1951), Líšnice 3; Vopička Jaroslav, Řitka; Petrák Milan; Klusáček Jan; Mudr Stanislav, Řitka; Král Oldřich (1906), zasloužilý člen, Řitka

stupci obou klubů vyslovili s návrhem souhlas. MNV se jednohlasně usnesl za uvedených podmínek propachtovat hřiště Korýtka GKL na dobu od 1. ledna 1946 do 31. prosince 1946.

Členové SKL do konce roku 1946 odstranili branky a lavičky. Golfisté s úklidem spokojeni nebyli. 3. 5. 1947 zbytky po „kopasu“ pohltily plameny.

V 50. letech minulého století fotbalisté začali budovat nové hřiště u okresní silnice Řitka-Líšnice, na pozemku ve vlastnictví Vlasty Rákosníkové, Líšnice 30. Sportovní klub Líšnice měl na pozemek užívací právo.

Další část „životopisu“ líšnického fotbalu je ze záznamů v obecní kronice.

Oddíl kopané je do konce roku 1966 hodnocen jako málo aktivní. Občas se k nějaké činnosti vzchopí, avšak bez významnějších výsledků. Sahrál několik fotbalových zápasů s menším či větším úspěchem. Chybí soustavný trénink a pevná organizace. Hodně mladých se věnuje stolnímu tenisu pod vedením Antonína Hájka. Naděje je vkládána do žákovského mužstva, které vede Jiří Antoš. Od roku 1967 je hodnocení oddílu vzestupné. Zasloužil se o něj Jiří Antoš, který si dovedl získat sympatie mladých hráčů. K utkáním mimo obec poskytoval MNV hráčům požární vozidlo.

V roce 1968 za předsedy Antonína Ejema a jednatele a současně trenéra Jiřího An-

toše se aktivita oddílu výrazně zvýšila. Měl 36 členů. Jarní kolo bylo úspěšně dohráno ve IV. třídě na 4. místě. Uskutečnil se turnaj starých pánů za účasti Líšnice, Davle, Měchonic a Mníšku. Naši skončili třetí. V listopadu uspořádali členové pouťovou zábavu v hostinci „U Křížů“. Oddíl musel všestranně šetřit.

Obětavé manželky Jaroslava Ejemová a Ludmila Antošová praly hráčům dresy, čímž oddíl ročně ušetřil asi 1 000 Kč. Projektovanou trasou nové silnice byla existence hřiště opět ohrožena.

• Dokončení na straně 16

S. K. Líšnice 1959: Liška Josef (1930), Líšnice 63; Antoš Jiří, Líšnice 9; Hájek Antonín (1923), Líšnice 79; Mika Josef (1931), Baně; Antoš Josef (1934), Líšnice 9; Mašek Karel (1932), Líšnice 56; klečící: Lebl Jiří (1937), Líšnice 51; Novák Jaroslav (1933), Líšnice 62; Král Václav (1939), Líšnice 31; Obermajer Miroslav, Klínec; Kalenda František (1931), Klínec

Vzpomínky na fotbal v Líšnici

• Pokračování ze str. 15

V roce 1969 se mužstvo ve IV. třídě umístilo na 3. místě. Žákovský oddíl byl přihlášen do soutěže žactva. Na „Memoriálu Jaromíra Obermajera“ v Klínci se náš oddíl umístil na 2. místě, v Líšnici byl třetí. Na turnaji o mníšecký pohár v Mníšku dosáhl na 3. příčku. Za porážku družstva Mníšku, které hrálo v I. třídě, získalo mužstvo kopací míč. Ve výstroji měl oddíl 5 souprav dresů, 10 míčů, 25 párů kopáček a 2 soupravy pro žáky. Značnou pomoc poskytoval oddíl státní statek, který dopravoval hráče k zápasům. Daroval také vyřazené hospodářské stroje určené do šrotu, za což oddíl obdržel 6 000 Kč. Na výroční členské schůzi konané v pohostinství na Varadově byli za zásluhy o rozvoj kopané odměněni: Eduard Novák, František Rys, František Stuchlík, Antonín Ejem, Antonín Rákosník, Josef Rákosník a Oldřich Král.

V letním období roku 1970 nebyla téměř neděle, aby se na líšnickém hřišti nehrál fotbalový zápas, nebo aby zdejší mužstvo nehrálo někde jinde. Mladí fotbalisté měli vlastní jedenáctku. Pro děti byl uspořádán sportovní den. Smutnou událostí bylo úmrtí dlouholetého předsedy oddílu, dřívějšího aktivního hráče Antonína Ejema. Zesnul 9. 11. 1970 ve věku 57 let.

V roce 1971 měl oddíl 45 členů a 16 žáků. Předsedou byl František Vaněk, místopředsedou Josef Umlauf, jednatel Jiří Antoš, pokladník Josef Liška (čp. 5), propagačním pracovníkem Jaroslav Novák. Členové výboru byli Ludmila Antošová, František Mysliveček, Josef Rákosník, Josef Melounek, Jan Král a Josef Filípek. I.A mužstvo po pětileté

činnosti postoupilo do III. třídy. V podzimním kole se umístilo na 3. místě. Vyhrálo „Memoriál Mirka Procházky“ i „Memoriál Jaromíra Obermajera“. „Memoriál Antonína Ejema“ byl uspořádán pro staré gardy. Zvítězil KOVO Mníšek. Žactvo se v podzimním kole umístilo na 4. místě. Brigádně bylo rozšířeno hřiště, postaveny nové lavice a kovové branky s ochrannými sítěmi, stěny kabin pobity sololitem, olištovány a natřeny latexem. Dětského sportovního dne se zúčastnilo 35 dětí. Uspořádány byly 3 taneční zábavy. Největším problémem oddílu byla doprava dvou mužstev k zápasům. Podařilo se je vyřešit jen díky obětavosti majitelů osobních aut.

Po dobu čtyř let I.A mužstvo soutěžilo ve III. třídě. V roce 1973 skončilo na 2. místě. Jen o vlásek unikl postup do II. třídy. V roce 1974 se v obci zásluhou místní organizace SSM prosazoval opět stolní tenis. Hra v klubovně na novém stole odlákala část mládeže od fotbalu. V roce 1975 I.A mužstvo sestoupilo do IV. třídy. Potíže byly s docházkou hráčů nejen na trénink, ale i na zápasy. Uspořádán byl „Memoriál Antonína Ejema“. Vyhrály Čisovice, naši byli třetí. Do konce roku 1979 se o oddílu kopané můžeme dočíst jen to, že v okresních soutěžích dosahoval střídavých úspěchů a že žákovské družstvo se nepodařilo ustanovit. Zápisem za rok 1979 končí obecní kronika. V roce 1998, kdy jsem byl jmenován kronikářem, jsem retrospektivně sepsal dění v obci. O oddílu kopané jsem nenalezl žádné doklady, ani nenašel ochotného pamětníka, který by mi pomohl.

Závěrem si dovolím vzpomenout na jedno z posledních utkání na tomto hřišti. Na 19. 6. 1999 zorganizoval Sbor dobrovolných hasičů

Líšnice, Sokol Řitka a SK Líšnice fotbalové derby roku 1999 Líšnice – Řitka. Naši vyhráli 8:3. V mužstvu kapitána Petra Hrabáka hráli hasiči Roman Mach, Karel Mašek, Karel Žbánek a Luděk Žurek. Doplnili je Jan a Roman Kovářovi, Karel Petrák a další. O cenu vítěze – sud piva se spravedlivě podělili se svými soupeři. Líšničtí občané své mužstvo povzbuzovali a také si pochutnávali na vychlazeném pivu, které čepoval Antonín Kalenda, a na klobáskách dozlatova opečených Jaroslavem Chroustem. Večer se konala „Červnová veselice“ v řítecké sokolovně. Hrála dechová muzika Nauše Pepíka.

Ing. VILIBALD HOŘENEK,
horenek.v@seznam.cz

foto: archiv autora

TICHÁ VZPOMÍNKA

Vážení občané, sousedé,
dovolte mi na tomto místě věnovat tichou vzpomínku na všechny, kteří nás v uplynulých několika měsících opustili. Podívám-li se zpátky, dopočítám se pěti takových sousedů a starousedlíků, kteří žili v Líšnici dlouhá léta, a většina z nás je dobře znala. Vzpomeňme prosím spolu na ně. Všem pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

HANA NAVRÁTILOVÁ, starostka

Poděkování

Děkuji všem milým spoluobčanům, kteří přišli svou přítomností zmírnit bolest nad úmrtím mé drahé manželky

LUDMILY VOZKOVÉ,
která nečekaně zemřela 26. srpna 2016.
Ještě jednou díky.

Manžel, Jiří Vozka, Líšnice čp.37

MONT' ENGEL

SERVISNÍ a VÝŠKOVÉ PRÁCE

Servis střeš, revize, lokalizace závad, opravy, čištění a nátěry okapů a klempířských konstrukcí, izolace plochých střeš, prořez a kácení stromů

Tomáš Engel, Líšnice76 | tel.: 602 368 048
engelt@seznam.cz

HURÁ ZA KULTUROU NEBO NA VÝLET! aneb náš výběr tipů pro volný čas v okolí Líšnice

3. 11. od 19:30

PRAVÁ KUBA

Slávka Chrpová, šéfredaktorka časopisu Cykloturistika, uvádí multimediální přednášku s tancem.

Kavárna Malý mnich – Mníšek pod Brdy,
Náměstí F. X. Svobody 54

10. 11. od 19:00

VÁCLAV VĚTVIČKA A JANA RYCHTEROVÁ

Autorské čtení z knih známého botanika Václava Větvičky doprovodí svými písněmi a hrou na kytaru písničkářka Jana Rychterová.

Divadélko KÁ
Mníšek pod Brdy, Skalecká 124

27. 11. od 15:00

O KOUZELNÉ VODĚ

Loutkové divadlo DOKOLA uvádí pohádku o tom, jak to tenkrát bylo, než se Kuba z Kubína králem stal.

Divadélko KÁ - Mníšek pod Brdy,
Skalecká 124

4. 11. od 19:00

KONCERT KAPELY OLYMPIC

Sportovní hala Příbram

Pořadatel akce: VDN PROMO,
předprodej: Ticketstream

5. 11. od 19:00

TANEČNÍ COUNTRY VEČER V CLUBU KINO

Pojďte si užít legraci, zatančit pod vedením Miloše Chrousta a poslechnout si fajn country písničky. NENÍ NUTNÉ umět tančit, vše se dozvíte a zvládnete na místě. Rezervace na www.clubkino.cz

Club Kino Černošice
Fügnerova 263, Černošice

6. 11. od 16:00

O KOBLÍŽKOVÍ

Divadelní pohádka Divadla Úsměv

Club Kino Černošice
Fügnerova 263, Černošice

9. 11. od 20:00

CABARET NEKONEČNO

Soubor Přímá Oklika vás zve na večer plný písní, tance a zábavy. Můžete přijít kdykoli během večera. Uslyšíte známé i méně známé šlágry, které si zaručeně zazpíváte s námi. Nebude chybět ani kankán. Přijďte se rozveselit nebo rovnou přidat.

Club Kino Černošice
Fügnerova 263, Černošice

11. 11. od 20:00

ECHOES OF PINK FLOYD

Je tomu téměř devět let, co se dalo dohromady několik hudebníků a příznivců Pink Floyd a založili revival s názvem „Echoes of Pink Floyd“. Přijďte si užít „flojdy“ i s obrazovou projekcí naživo.

Club Kino Černošice – Fügnerova 263,
Černošice

V SOBOTU VE TŘI NA POHÁDKU

do Divadla Jana Kašky
na Zbraslavi

Každou sobotu do konce dubna od 15 hodin je pro děti připravena pohádka. Vstupenky na představení je lépe si rezervovat předem. Těm nejmenším jsou určeny hlavně pohádky maňáskové, na programu jsou ale i klasické marionetové pohádky a představení činoherní.

PLÁN DĚTSKÝCH PŘEDSTAVENÍ

– podzim 2016

5. 11. Budulíněk – Červená karkulka

12. 11. Perníková chaloupka

19. 11. Kašpárek a ježibaba

3. 12. Čertův švagr

10. 12. Kašpárek na cestách

17. 12. Jak pejsek z kočičkou
slavili vánoce

(v rámci akce Zbraslavské vánoce)

30. 11. od 19:30

NOC NA KARLŠTEJNĚ

Zbraslavské nastudování Noci na Karlštejně vychází z původní Vrchlického hry, zazní v ní ale i neznámější písničky Karla Svobody z oblíbené filmové verze. Hraje soubor Zbraslavské kulturní společnosti.

Divadlo Jana Kašky Zbraslav,
U Malé řeky

LICHOŽROUTI V KINĚ RADOTÍN

Lichožrouti jsou malí tvorové, kteří žijí s námi lidmi a mohou za to, že lidstvu z páru ponožek vždy zůstane jen jedna – lichá. Ponožkami se totiž živí! Na ploše dobrodružného příběhu dvou zneprátených lichožroutských gangů je vykreslen svět podobný lidskému, nenásilné a s humorem vlastním spisovatelů a básníků Pavlu Šrutovi, spoluautorovi scénáře a autorovi předlohy.

Lichožrouti vám sežerou ponožky 12. 11. od 15:30, 18. 11. od 17:30

Kino Radotín,
Na Výšince 875, Praha-Radotín,
rezervace na www.kinoradotin.cz

NAŠ TIP * NAŠ TIP * NAŠ TIP

18. 12. od 19:00

DS Křoví, Jiří Hladovec: KONEC ŠVANDY aneb HVĚZDA PADÁ Z MOSTU

Premiéra zbrusu nového kusu naší divadelní společnosti Křoví. Autorský počín, velmi volně inspirovaný Strakonickým dudákem (J. K. Tyl), který je napsán Křovákům doslova na tělo. O herci Standovi, kterému je oblastní divadlo těsné, a jde hledat štěstí do velkého světa. Co na to jeho žena Dorotka, jeho manažer nebo skoromáma paní Tylová? A co na to všudypřítomný bulvár?

Upozornění: Představení není určeno dětskému publiku. Vyskytuje se v něm řada výrazů, které vaše děti sice znají, ale určitě to nemají z domova.

Vstupné 150 Kč,
KS U Koruny Radotín

Posledních padesát metrů je to peklo

Aničce Luxové je devatenáct, je to moje sousedka a dlouholetá kamarádka. Kromě toho je to také juniorská mistryně světa v běhu na 100 i 200 metrů z roku 2012 a 2015. Má za sebou dětskou obrnu a trpí spastickou triparézou. Tedy „trpí“ je úplně špatný výraz, protože Áňa se svým hendikepem normálně žije a vrcholově sportuje. A jak sama říká, vrozený hendikep jí dal nejen sílu a vůli bojovat, ale ve sportu jí pomohl dostat se tam, kam většina „zdravých“ sportovců vzhlíží jen ve snech – na olympiádu, respektive už na dvě. Před čtyřmi roky běžela 100 a 200 metrů v Londýně a před měsícem přidala v Riu ještě vrh koulí. Dvojnásobnou paralympioničku ve vsi jen tak někdo nemá, takže jsem se v pondělí večer vypravil „na kopec“ zeptat se, jaké to v tom Riu bylo. „Zítra nejdu do školy, takže je to v pohodě,“ napsala mi.

Áňo, jak to, že zítra nejdeš do školy? Tréning?

Ale ne, i když je to kvůli sportu. Zítra budu fotit s fotografem Robertem Vanem do speciálního charitativního kalendáře. Je to už druhý ročník a výtěžek jde na paralympijský sport. U nás (v para sportu) se hodí každá koruna, protože sponzorů zase tolik nemáme. Skoro všechno si platíme sami, i cesty na závody do zahraničí. Ale moc se na to těším, fotí vždycky „zdravý“ sportovec spolu s hendikepovaným. Měla jsem fotit se Zuzanou Hejnovou, ale ta nemůže, takže budu mít nakonec tyčkaře Honzu Kudličku, což je možná ještě lepší.

Tak to gratuluju. Jak vůbec zvládáš skloubit sport se školou?

Naštěstí mám individuální vzdělávací plán. Ne kvůli hendikepu, ale právě proto, abych mohla sportovat. Studuju obor mediální komunikace a public relations na Střední škole mezinárodních a veřejných vztahů Praha. Letos mě čeká maturita a pak bych ráda pokračovala na vysoké v oboru PR. Myslím, že právě na publicitě a image potřebuje paralympijský sport hodně zamakat, takže bych tomu jednou mohla pomoci. To bych moc ráda.

Rozmyšlené to máš dobře, tak držím palce. Ale teď k tomu Riu...

Já vím, ptá se mě teď na to každý. Jaké to to tam bylo, nebylo to nebezpečné a co Zika...

To nás taky zajímá, ale vezmeme to od začátku, od Londýna.

V Londýně jsem běžela stovku a dvoustovku. Na bednu to nebylo, ale pro mě to byla první velká akce a hned olympiáda. Ale po Londýně jsem měla delší výpadek, protože mě čekala operace nohy. Doktorů se snažili mi tu mojí horší nohu trochu natáhnout, aby mi tolik netuhla a nekřečovala. Zároveň mě ale všichni strašili a varovali, abych se připravila na to, že to třeba nedopadne a nebudu moct běhat ani tak, jako předtím. Já jsem se rozhodla do toho jít, ale zároveň jsem řešila, co bych dělala, kdyby to nevyšlo.

Vždyť je přece tolik sportů, které se dají dělat i se špatnými nohama...

To ano, ale v našem sportu je to jinak. Každý hendikep má svoji kategorii a každá taková kategorie má přidělené určité disciplíny. V mojí kategorii (T35) je kromě běhu vypsána ještě koule, no a tak jsem spíš ze strachu začala ještě před operací vrhat koulí. Operace proběhla na moje 17. na-

rozeniny a možná i díky tomu to dopadlo dobře. Běh mi to líp a u koule už jsem zůstala. Koule mě vlastně dostala do Ria, protože jsem se letos kvalifikovala ze 4. místa ve světovém žebříčku.

Na začátečníka dost dobrý. :-)

Já jsem pořádně začala trénovat už loni, když mi sundali sádku z nohy a zrehabilitovala jsem to. Limit pro kouli jsem splnila a chystala se na první závody loni na podzim do Kataru. Všichni mi říkali, že říjen tam bývá příjemný. Na stadionu bylo přes 40 stupňů a běhat v takovém horku opravdu není nic moc. A navíc bych to nebyla já, kdybych sebou neřizla... Upadla jsem při dvoustovce metr za cílem, čas mi sice uznali, ale při pádu jsem si zranila ruku a doktor mi doporučil, abych kouli vynechala. Kvůli tomu vedru jsem byla celkem ráda, ale první kvalifikační mítink s koulí jsem tedy měla až letos v březnu v Dubaji. Vyšlo to a v červnu jsem mohla vrhat na mistrovství světa v italském Grossettu. Tam jsem si potvrdila kvalifikaci do Ria.

Vaši slavnou cestu do Ria jsme sledovali, trochu se to protáhlo, ne?

Letěli jsme vládním speciálem, což je vlastně letadlo jako každé jiné a mačkali jsme se tam úplně stejně, jako když letíte k moři, jenže 15 hodin. Při mezipřistání na Kapverdách do nás narazil pták a udělal nám díru v křídle, takže jsme museli let přerušit a nakonec z toho byly tři neplánované dny volna, které jsme strávili na nádherné bílé pláži jak z kýčovité pohlednice. Po nekonečných hodinách letu jsme si to všichni opravdu užili. Jen chudáci plavci museli pokračovat malým letadlem už druhý den, protože startovali hned po zahájení a potřebovali pár dnů na aklimatizaci.

A co v Riu? Jak Brazilci zvládli organizaci her?

Můžu srovnávat s Londýnem, ale vlastně se to srovnat nedá. Připravovali nás na to, že to bude skřípat, a opravdu to trochu skřípalo, ale nakonec jsme byli překvapení, jak bravurně to zvládli. Je fakt, že doprava úplně nefungovala a všechno nebylo dodělané. Zrcadlo na pokoji jsem měla přilepené lepicí páskou a hned první den mi vypadlo futro ze dveří. Nahlásila jsem to na recepci, kde mi slečna recepční s úsměvem od ucha k uchu podala lahev s Herkulesem, abych si to mohla přilepit. Tak jsem šla a to futro zase přilepila. Pohoda. Taková je prostě Brazílie.

O svoji bezpečnost jsi strach neměla?

Je pravda, že jsme dostali varování před kriminalitou, měli jsme naprosto jasné pokyny a přísná bezpečnostní pravidla. V olympijské vesnici jsme se cítili dobře a já jsem měla štěstí, že za mnou do Ria přiletěla i mamka, takže jsem se mohla podívat i do centra města a trochu do okolí. Přeci jen, do Brazílie se člověk jen tak nedostane.

A co jsi kromě olympijského stadionu viděla?

Olympijská vesnice byla úplně mimo centrum Ria, takže když chtěl člověk něco vidět, strávil několik hodin v autobuse, než se kamkoli dostal. Viděli jsme např. tzv. cukrovou horu, která opravdu vypadá jako homole cukru, a podívali jsme se na slavnou pláž Copacabana. Tam se jde podívat každý, kdo navštíví Rio, takže jsme museli taky, ale bylo to zklamání. Je to taková normální pláž ve městě, není ani moc velká, ale o to víc je špinavá. No a spolu s celým týmem jsme se po závodech vydali k soše Ježíše. Ta je zase velká až dost. To byla paráda.

Zdravotní problémy se vám vyhnuly?

Po 15 hodinách v letadle mají problémy i zdraví sportovci, natož my. Já jsem třeba byla pěkně zablokovaná, ale měli jsme svoji fyzioterapeutku, kterou jsme využívali denně. Jinak jsem žádný problém neměla. Je pravda, že bez repelentů, které jsme měli pořád u sebe, bychom se neobešli. Hmyzu je v Brazílii opravdu hodně. Ale virem Zika se nenakazil ani jeden sportovec ať už na olympiádě nebo na paralympiádě. Při zahájení her řekl Sir Philip Craven, předseda Mezinárodního paralympijského výboru, že ani jediný sportovec neodřekl účast na paralympiádě kvůli nebezpečí nákazy virem Zika. Podle mě to potvrzuje fakt, že paralympijský sport dělají všichni opravdu srdcem.

A jaké bylo zahájení a atmosféra ve městě?

Brazilce obecně olympiáda tolik nezajímala, ale na zahájení her byl úplně plný stadion. Oni to udělali šikovně, protože zahájení bylo na stadionu Maracana, což je asi nejslavnější fotbalový stadion na světě, a Brazilci si možná mysleli, že tam bude i nějaký dobrý fotbal. Na olympijském stadionu pak byla návštěvnost trochu slabší, ale o víkendech a večer se to zlepšovalo s tím, jak domácí tým získával další a další medaile. Jinak byla atmosféra ve městě dobrá, lidi se s námi fotili, mávali nám, smáli se na nás. Brazilci vůbec neumí anglicky, ale každý je kdykoli

abych chodidlem nezakopla a neupadla. Chtěla jsem si překonat svůj osobák 35,40, což se mi nepodařilo o čtyři desetiny vteřiny. To mě trochu mrzí.

Áno, mrzet tě to nemusí vůbec, jsi na začátku a dokázala jsi toho dost. Za čtyři roky v Tokiu to zase bude lepší.

To je pravda, do té doby se toho může stát hodně. Třeba nám v kategorii otevrou další disciplínu, která mi sedne. Teď se chci ale soustředit nejvíc na kouli a běhat. Běh je ideální disciplína i jako kompenzační sport, dá se dělat kdekoli, zvlášť když žiješ uprostřed přírody jako my.

ochotný vám poradit a pomoci. A pořád má úsměv od ucha k uchu.

Jak se ti závodilo?

Teplota byla příjemná, kolem 30 stupňů, po katarské sauně úplná pohoda. Stadion parádní, lidi fandili, takže to byl zážitek. Na kouli jsem ale byla hrozně nervózní, přeci jen nás bylo hodně a závod trval docela dlouho. Můj osobní rekord je 8,6 m. Na tréninku jsem dokázala hodit i 8,8 m, ale závod je úplně něco jiného. Myslím, že bych měla na čtvrté místo, ale páté vůbec není k zahazení, zvlášť při takové konkurenci. Ostudu jsem si opravdu neudělala a hlavně pořád získávám zkušenosti a učím se. Dvoustovku jsem ze začátku rozběhla dobře, ale posledních 50 metrů bylo pekelných. Nohy začaly tuhnout, což není nic neobvyklého, to se mi stává, ale znamená to, že musím zvolnit, zvedat nohy a dávat si velký pozor na to,

Ted' si dáváš po Riu chvilku odpočinek. Kdy zase začneš trénovat?

Měli jsme s našima heslo – Do Ria trénovat co to jde, po Riu učit co se do mě vejde. To víš, maturita se blíží. Ale trénovat už začínám, třikrát týdně.

Přeju ti, ať se ti tedy daří, ať tě sponzoři podpoří a my ti budeme dál fandit.

Díky, já bych chtěla sportovat co nejdéle. Ale hlavně bych se hrozně ráda dožila toho, že bude olympijský i paralympijský výbor spojený do jednoho, jako to mají v zemích, které opravdu ctí a prosazují základní myšlenku olympismu. I kdybych už nesportovala, chtěla bych být hrdá na to, že jsem byla členkou takového týmu.

Ptal se TOM FIALA,
foto: archiv Anny Luxové

Nové stánky v obležení.

V rámci letošního již sedmého ročníku Líšnického festivalu slibovali organizátoři drobnou dramaturgickou změnu pod heslem „více hudby a méně decibelů“ (viz. Líšnický festival poštěsté, Líšnický zpravodaj – říjen 2015). Jak svému předsevzetí dostáli?

Jak z hlediska náporu na sluchová ústrojí tak výběru hudebních stylů ke změně (troufám si říct, že veskrze pozitivní) skutečně došlo. Po tradičním dětském divadélku a pěveckém vystoupení nejmenších účastníků festivalu došlo na plnění loňských slibů vystoupením mladého písničkáře a multiinstrumentalisty Michala Horáka z Vysoké nad Labem. Díky jeho vlastním originálním a vtipným skladbám přečkali návštěvníci festivalu deštovou smršť s úsměvem na tváři a bez zaječích úmyslů. Maximální porci hudby za doprovodu heligonky, foukací harmoniky, kytary či piana naservíroval všem, kteří se v tu chvíli schovávali před deštěm pod stany či okapy. Následovalo vystoupení Jitky Vrbové, legendy trampské a country hudby, která ale stejně dobře zvládá i swing a jazz. Místní provenienci tradičně reprezentovala brdská kapela Fotr a kolektiv, bez které by to asi ani nebylo ono.

Další změnou k lepšímu byly nové krásné prodejní stánky (ty společně zakoupily obce Klíneč a Líšnice). Jejich náplň už byla klasická – spousta jídla, pití a věcí, jejichž koupí bylo možné udělat si radost a zároveň podpořit místní a přespolní prodej-

ce. Nechyběly ani kreativní dílny, stánek líšnické základní a mateřské školy či bohatá tombola.

Finále festivalu letos patřilo filmu, samozřejmě hudebnímu. Výběr padl na krásně barevný muzikál plný českých klasik – Rebely. Naštěstí už dávno nepršelo a diváků zbylo na návsi nepočítaně.

LÍŠNICKÝ FESTIVAL 2016

Co nového vymyslí pořadatelé pro příští ročník, se v tuto chvíli ještě neví. Co víme je ovšem to, že ten letošní ročník festivalu se povedl, soude z ohlasů některých návštěvníků. Děkujeme všem, kteří při organizaci přispěli svou troškou do mlýna ať už formou materiální, finanční či pracovní!

HANKA HRAZDIROVÁ

Foto: Jaroslav Volf

Dětským divadlem jsme začali i letos a zase to dobře dopadlo (pohádka i festival)

Děti ze školy prodávaly vlastnoručně vyrobené dekorace i polévku – vše z dýně, samozřejmě.

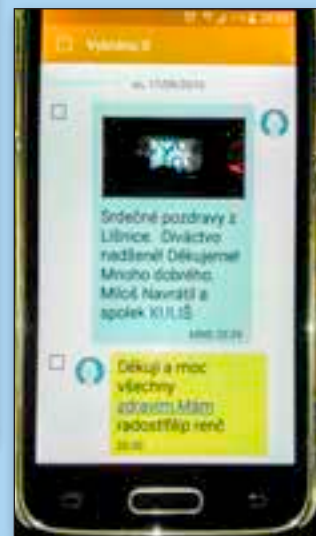
Radim Koval si přivezl kompletní dílnu a děti řezaly, brousily i vrtaly ostošest

letos pod heslem: „více hudby a méně decibelů“

Sehnat práva na promítání Rebelů nebylo jen tak, ale pan režisér nám fandil!

Michal Horák byl milý, vtipný, naladěný a... mokrý.

Přeháňka zahнала diváky i pod zvukařský stan

Nestárnoucí Jitka Vrbová za doprovodu Jana Frühwirtha dokázala rozezpívat několik líšnických generací.

Přijmeme nové kolegy na následující pracovní pozice:

Automechanik pro značku Opel pro pobočku
Jíloviště

Automechanik pro značku Volvo pro pobočku
Jíloviště

Autoklempíř pro pobočku Jíloviště

Strojič vozidel (klempírna) pro pobočku Jíloviště

Své životopisy zasílejte
na www.srba.cz/kariera

www.srba.cz

Srba[®]
25 **SERVIS**
LET NA TRHU

Srba Servis Jíloviště
Jíloviště 188
252 02 Praha - západ
Tel.: +420 255 717 011

Srba Servis Modřany
Lhotecká 2099/2c
143 00 Praha 4 - Modřany
Tel.: +420 255 717 211